

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

ORSINI

Aleix Aguilà

02/05/19
— 26/05/19

Sala Tallers
+16 anys

Durada
1 hora i 40 minuts,
sense entreacte

#orsiniTNC
#laculturaensfacrèixer

Direcció
Xicu Masó

Escenografia
Judit Colomer
Mascaró

Vestuari
Sílvia Delagneau

Il·luminació
August Viladomat

Espai sonor
Vidal Soler

Ajudanta de direcció
Laura Calvet

Ajudanta
d'escenografia
Idoia Costa

REPARTIMENT

Míriam Alamany
Victòria

Júlia Barceló
Cèlia Raventós

Pol López
Guillem

Pau Vinyals
Nico

EQUIPS DE GESTIÓ
DE LA COMPANYIA

Producció executiva
Júlia Molins

Cap de producció
Maria G. Rovelló

Cap tècnic
Oriol Ibáñez

Producció
Teatre Nacional
de Catalunya i
Companyia Solitària

Agraïments
MUHBA
Joan Soler
Neus Asensio
Txema Orriols
Maria Beitia
Daniel Galán
Nacho Dávila
Jordi Sunyer
Pepe Camblor
Alfredo Crespo

Vols saber-ne més?

Escaneja el codi QR o ves a www.tnc.cat
i hi trobaràs materials complementaris i altres
enllaços d'interès:

Diez, Xavier. *Orsini: un joc de miralls*,
pròleg a l'edició d'*Orsini*, d'Aleix Aguilà.
Arola Editors / TNC. Tarragona, 2019.

Publicacions Arola Editors i TNC
Orsini, d'Aleix Aguilà

Llibret d'estrena a 3 €
(De venda al personal de sala mentre
l'espectacle estigui en cartell o fins
a exhaurir-ne les existències)

Xicu Masó i Companyia
Solitària

Des del principi, la unió de Xicu Masó i Companyia Solitària ens va semblar una excusa perfecta per unir forces en un

muntatge més ambiciós, tant per mida com per tesi i contingut, dels que la companyia havia pogut fer fins aleshores. Un treball intergeneracional ens semblava no només interessant sinó necessari en els temps i debats que viu la nostra societat i el nostre teatre. Un diàleg entre maneres de fer i pensar que sovint creiem distants però que són molt més properes del que sembla. La sinergia, tal com sospitàvem, ha estat fascinant.

Xavier Albertí ens va proposar partir de l'època convulsa que va ser el tombant del segle XIX-XX a Catalunya i aquesta ens va semblar idònia per tractar temes que vivim de manera molt present: la desigualtat i les diferències de classe que porten a l'explotació més salvatge, l'Estat i el poble com a elements que sovint es necessiten però que alhora es poden negar l'un a l'altre, la baralla constant entre el discurs hegemònic i el dissident, l'ús de la violència i el seu control... La bomba del Liceu, doncs, es va convertir en el marc perfecte, en un intent clar de generar paral·lelismes històrics amb tots els fets pre-

sents a la nostra ciutat: des de l'atemptat de les Rambles fins a l'1 d'octubre.

Des del principi, la unió de Xicu Masó i Companyia Solitària ens va semblar una excusa perfecta per unir forces en un muntatge més ambiciós.

La violència apareix com un llamp, de manera abrupta. Ens hauria d'obligar a aturar la inèrcia i a plantejar-nos-en els motius, a examinar-nos, a reflexionar-hi... però malauradament seguim

endavant sense fer-ho, seguim amb l'impuls de les nostres projeccions personals o ideològiques sense mirar de cara el món on vivim.

Però qui explica aquest món? Quina és la realitat que cal afrontar? Qui ho diu?

De tot això, l'Aleix Aguilà n'ha escrit un text, un artefacte complex i magnífic, amb sentit de l'humor. Que ens representa en les certeses i sobretot en els dubtes, que ens afronta com a artistes a temàtiques i plantejaments que, afortunadament, no ens són del tot còmodes.

Diuen que *Guillem Tell* és una òpera maleïda. En dues representacions durant el segle XIX va sofrir atemptats en teatres importants d'Europa que van deixar un munt de víctimes al seu darrere. Un d'aquests va ser el del Liceu a mans d'un suposat anarquista que va llançar la bomba que dona nom a l'obra: la bomba Orsini. L'objectiu era clar: fer un atac directe a tota una classe hegemònica. El resultat d'aquell objectiu rebentaria, durant algunes setmanes, el somni del relat burgès, el que no permetia a la burgesia veure més enllà dels seus privilegis. Més enllà del somni, és clar, hi havia la realitat: l'esclavitud dels seus conciutadans obrers i treballadors.

Aquella nit, però, no era una nit qualsevol al Liceu. Amb *Guillem Tell* s'estrenava la temporada. L'òpera liceística ofería a la burgesia idealitzacions èpiques, mites i relats que allunyaven l'espectador burgès d'una realitat molt més obscura per tancar-lo encara més en la seva bombolla autocomplaent i anestesiant. El burgès de l'època anava al Liceu no només per mirar l'espectacle sinó també per exposar-se entre els seus. Per tant, anava al teatre a fer teatre, però també per mirar-se al mirall. Setmanalment, assistien a l'esceni-

ficació d'un relat fictici en el que volien veure's reflectits i en sortien amb el seu relat reforçat sense adonar-se que també es tractava d'una ficció. *Orsini*, tant la bomba com l'obra, vindria a simbolitzar aquest intent de rebentar la bombolla de relats i ficcions que no deixa veure l'injust desequilibri social que hi havia a la realitat.

El burgès de l'època anava al Liceu no només per mirar l'espectacle sinó també per exposar-se entre els seus. Per tant, anava al teatre a fer teatre, però també per mirar-se al mirall.

No és casualitat que *Guillem Tell* estrenés temporada el 1893. Era l'època en què la burgesia iniciava el procés de construcció nacional, i Guillem Tell –heroi romàntic que lluita per la llibertat del seu poble– buscava inspirar aquest moviment patriòtic. Aquest heroi llegendari s'enfrontava enmig d'una plaça al tirà opressor i aquest l'obligava a encertar amb una fletxa la poma que havia posat damunt del cap del seu fill.

Em semblava interessant com a motor dramàtic la ironia que suposava que una societat burgesa, opressora d'una classe obrera, fos espectadora (i s'identifiqués) amb una obra en la que el seu protagonista s'encarava al poder establert. Però sobretot que la funció mateixa quedés interrompuda per l'atemptat d'algú que feia el mateix.

Inspirat en aquell tipus d'obres, que en certa manera servien i serveixen com a cortines de fum, escric *Orsini*, i si aquesta obra tingués un objectiu, potser seria el de fer qüestionar a l'espectador quins relats l'impedeixen veure la realitat, o bé, quins són els personatges que construïm en la nostra quotidianitat per voler pertànyer a una obra de teatre que ja considerem la nostra vida.

Xavier Diez, «Orsini, un joc de miralls», pròleg a l'edició d'*Orsini*, Arola Editors / TNC, 2019.

En un moment en què tot just s'articula el catalanisme i el moviment modernista, amb les seves peculiars confluències entre grups socials, [...] s'ultrapassa la fase de la Renaixença i es busquen noves fórmules

per reinventar-se. Els somnis romàntics comencen a esdevenir projectes polítics en fase d'articulació.

Els grans autors nacionals, com Àngel Guimerà, com Ignasi Iglésias, com els bohemis negres i llibertaris de la *Colla del Foc Nou*, barregen la dimensió nacional amb la social. [...] Bona part dels joves modernistes, d'orígens socials més heterogenis que els poetes floralescos de la generació anterior, flirtegen amb l'anarquisme alhora que tracten de construir una cultura nacional cada vegada més allunyada del regionalisme carrincló de la Renaixença. [...] Tanmateix, la bomba del Liceu, i les que vindran, començaran a plantar certes distàncies que aniran creixent a mesura que els joves rebels de la burgesia es vagin fent grans —i fent-se càrrec dels negocis familiars— i els menys afavorits socialment restin progressivament aïllats dels canons literaris i artístics que s'aniran consolidant al llarg de la dècada posterior a aquell vespre de novembre de 1893. Tot i això, com passa amb Bakunin, nacionalisme i anarquisme viuran, potser no una història d'amor, encara que sí certs episodis de sexe ocasional. [...]

Orsini és una obra que, com en un joc de miralls, ens parla del present i del passat, barreja diversos plànols narratius, estableix un diàleg confús entre dimensions diverses. Com la bomba del Liceu, com la lluita per la llibertat de Guillem Tell, com les jornades d'octubre del 2017, com les injustícies del present, ens genera una sensació estranya, com la bandera anarquista del roig de sang i el negre de l'amargor. *Orsini*, com aquell estrany artefacte esfèric voltat de detonadors en forma de punxa a còpia de fulminat de mercuri, tracta d'esclatar entre les nostres consciències.

ACTIVITATS
ENTORN D'ORSINI

**Conversa d'Aleix Aguilà
amb Albert Lladó**
06/05/19, 19 h
Bibl. Horta – Can Mariner

Col·loqui amb Xavier Diez
10/05/19, després de la funció
Sala Tallers

PROPERES ESTRENES

25/04/19 — 12/05/19

Stabat Mater
Antonio Tarantino
Magatzems

15/05/19 — 22/06/19
El gran mercado del mundo
Calderón de la Barca
Sala Gran

30/05/19 — 30/06/19
El dolor
Marguerite Duras
Sala Petita

11/07/19 — 12/07/19
Kind
Peeping Tom
Sala Gran

CAFETERIA
RESTAURANT
DEL TNC

Àmplia varietat de
montaditos i entrepans.
Tapes per compartir que
canvien segons mercat.
En els espectacles amb
entreacte, menú Express,
Bon Vivant i Bon Vivant
Vegà per trobar-s'ho
tot a punt a l'entreacte
(imprescindible reserva
prèvia). Reserves:
933 065 729.

SINGULARIS

Patrocinador

Damm
Fundació

Protectors

Benefactors

Col·laboradors

